

fører i Gaar er aldeles forkert og usandt; og det vil sikkert findes ganske naturligt, at jeg ogsaa som Formand for Udvalget finder Anledning til at paatale det her. Vi gør energisk Indsigelse imod, at vi skal være udsat for, at Regeringspartiets Hovedorgan udslynger den Slags Beskyldninger imod os. Jeg har til Dato ikke set nogen Undskyldning derfor fra Partiets Side eller noget Værn fra den højtærede Ministers Side mod disse uretfærdige Beskyldninger. Jeg vilde ønske, at den højtærede Minister, som jeg i mangt og meget har ikke saa lidt personlig Sympati for, idet han er en Mand, der ofte har vist, at han kan tage en selvstændig Stilling og retlede sit Parti, i Fremtiden vilde være mere arvaagen overfor, hvad der fremkommer af den Slags; vitterlige Usandheder burde vi dog være fri for.

Naar man nu ser dette, vil man let kunne forstaa, at der paa Baggrund heraf har kunnet rejses en stærk Stemning mod den Behandling, vi har tildelt Forslaget, og mod det store Antal Medlemmer indenfor Rigsdagen, som ikke kunde gaa med til Ministerens oprindelige Forslag. Naar man ved, hvor stor en Læsekrede dette Blad har, og hvor fast en Tro denne har paa Rigtigheden af, hvad der skrives i Bladet, vil man kunne forstaa, at der kan holdes saa store Protestmøder som det, der blev holdt i Grundtvigs Hus, hvor man valgte en Deputation, som begik den Taktløshed at beskyldte os for ikke at bestille noget i Udvalgt, ja endogsaa talte om, at der var Partier, som ikke vilde røre ved dette Forslag; at man talte om det i Landstinget hvilende Forslag, var jo en direkte Beskyldning mod os for, at vi intet havde gjort og intet havde villet gøre.

Nu efter at Lovforslaget er behandlet til Ende, ses det jo, hvor urigtig denne Fremstilling er, og hvorledes Offentligheden er blevet vildledt, men jeg finder ikke desto mindre Anledning til med nogle faa Ord at trække Linierne op for denne Sags Behandling og klargøre, hvorledes mit Parti har stillet sig, og ikke alene mit Parti, men ogsaa de Medlemmer af andre Partier, som har støttet det Standpunkt, der nu endelig har faaet Overtaget, idet vi nu faar gennemført det, som blev gjort gældende her i Landstinget af Flertalspartierne ved første Behandling.

Det vil erindres, at Udgangspunktet for denne Sag var et Lovforslag fremsat af den højtærede Minister i Folketinget om en Tilføjelse til Loven om Umyndighed og Værgemaal, en Tilføjelse, der lød saaledes: „Endvidere kan den, der paa Grund af

mangelfuld Udvikling, varigere Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælseværnerne udsætter den almindelige Retssikkerhed for Fare gennem Brandstiftelse eller ved at true andres Kønshed eller legemlige Velfærd, umyndiggøres alene i personlig Henseende, jfr. § 46". Disse nævnte Personer, Psykopater, skulde altsaa efter Forslaget ved Retsdekret kunne personlig umyndiggøres og have beskikket en Væрге, hvis Hvert det skulde være at træffe Bestemmelse om vedkommendes Anbringelse. Men hvis Pupilautoriteterne fandt Lægens Bestemmelse derom mindre betryggende, skulde Justitsministeren være bemyndiget til at træffe de Bestemmelser, som han mente var nødvendige, om, paa hvad Maade Anbringelsen skulde ske. Det er Udgangspunktet for det Lovforslag, hvis tredje Behandling vi nu staar overfor. Det oprindelige Lovforslag mødte fra alle Sider i Folketinget Indsigelse med Hensyn til den Form, det havde faaet, og det var dette, der gav Anledning til den stærke Stemning for, at man maatte værne om den personlige Frihed, som det er sket her. Man kunde ikke gaa ind paa, at man ved en saadan Tilføjelse til Umyndighedslovgivningen paa en næsten snigmorderisk Maade blev i Stand til at berøve Folk deres personlige Frihed uden Lov eller Dom blot ved en administrativ Handling, overladt til den tilfældige Justitsminister, der sidder ved Styret. Selv om man har aldrig saa stor Tillid til den nuværende Justitsminister Retsindighed og stoler paa, at han ikke vil misbruge en saadan Beføjelse, skifter Ministrene jo hurtigt. Man holdt heldigvis i Folketinget fast ved, at saa vigtige Ting kunde ikke overlades til Administrationen, men burde kun kunne ske ifølge Dom. Derfor fik Forslaget ikke Lov at forlade Folketinget, inden der var blevet indføjet en Bestemmelse om, at hvis Umyndiggørelsen har personlig Frihedsberøvelse til Hensigt, skal det fastsættes i selve Retsdekretet. Saaledes kom Forslaget herover til Landstinget, med denne gode Tilføjelse ganske vist, men den var ikke tilfredsstillende for Mindretallet i Folketinget, lige saa lidt som den var det her i Landstinget for dem, der talte paa Landstingsflertallets Vegne. Vi fandt, at der burde være større Sikkerhed for de paagældende, end Forslaget indeholdt, og udtalte os i Overensstemmelse dermed. Jeg minder saaledes om, hvorledes jeg ved første Behandling udtalte mig i Tilslutning til et Mindretal i Folketinget, som jeg for en Ordens Skyld skal sige ikke blot bestod af Venstre, men ogsaa af flere Medlemmer af